

ся забунима—а и слънцето е било къмъ нощъта наклонено. »Ахъ! въздъхна Ружица, азъ щж бъда въистина принуждена въ тъзи страховита гора самичка между дивитъ зверовъ да спж.

Гладтъ, който е тя въ грижата за баща си до сега малко оебщала, завхвана да жж жжчи, дѣто е мислила какъ ще да погыне. Отъ гладъ изнемогла подигна ся пакъ и стигна на едно високо мѣсто отъ което съчкыжтъ предѣлъ около себѣ си можеше да види. Черни облаци покриваха слънцето; цѣлъ предѣлъ бѣше грозенъ, и въ червеносиния мъгла облеченъ. Ружица клекна и моляше ся Богу: »Милостивый Боже! Ти самичакъ говоришь: Призови мж въ нужда, па ще да тя избава, а ты щещъ менѣ да славишь; ахъ испълни на менѣ твоя речы!—И гле! още до дѣто ся моляше Ружица; слънцето проби гъстятъ оныя облаци, и слънчевытъ зраци позлатиха нѣкой димъ [пушакъ], конто ся далеко изъ горскытъ долины на високо дигаше. »О Боже! Каза Ружица радостно: Теби буди слава и хвала! Ты си твоята речъ на менѣ испълнилъ! Ты си мж избавилъ!«— Тамъ гори добрый Радивой въглища; зацото тамъ никой другый необитава.« Събра сичкытъ си сили, и побърза тамъ, отъ гдѣто е видѣла да измлъзва димтъ:

Тѣй е было споредъ както е Ружица мислила. Радивой е тамъ за гореніе въглища мѣсто съградилъ. Той седѣше близо до горящытъ дърва,